

Kweekpreek

(September 2007)

Het Samen-Op-Weg-proces staat net als de Burchtstraattoren in de steigers. De toren van de kerk is (momenteel) dichtgetimmerd, zodat wind en regen niet binnen kan waaien. Een lelijk aangezicht, maar het scheidt wel duidelijkheid naar buiten toe. Vogeltjes met een eigen wijsje, zingen niet meer naar binnen. Ze moeten eerst door een muur... een muur van geslotenheid.

Geslotenheid vraagt om gelucht en doorgetocht te worden. De kerkgangers van de Hippolytus- en Johannes de Doperkerk horen in hun kerkblad uitstekend op de hoogte te worden gehouden over het wel en wee van het SoW-proces. Openheid dat niet genoemd zou hoeven te worden, omdat het een vanzelfsprekendheid behoort te zijn. Openheid door brieven te publiceren, bijvoorbeeld de brief van bezorgde Huizingers een aantal maanden geleden, de eindrapportagebrief van de stuurgroep en de reacties van de drie gemeenten daarop. Als Burchtstraatgemeentelid is het buitengewoon knullig dat je de letterlijke tekst van dergelijke correspondentie in het kerkblad van de federatiepartner moet lezen. Samen Onderweg volstaat slechts met een summier antwoord in telegramstijl, of met de mededeling dat er een brief is binnengekomen. Een dergelijke gesloten cultuur is een voedingsbodem voor achterdocht en klok- en klepelmisverstanden, iets wat je in een belangrijk proces, wat alle leden aangaat, absoluut niet kan gebruiken. Een pr-commissie moet nu reparatiewerkzaamheden verrichten. Typisch Nederlands: als we het in onze twijfelmoedigheid niet meer weten, schudden we een commissietje uit de mouw, zodat we daar naar kunnen verwijzen...

Ook over de volstrekt overbodige beroepingscommissie lezen we niets, omdat men bang is dat als er namen van benaderde predikanten genoemd worden, gemeenteleden deze gaan beluisteren... Mijn excuses dat ik me hieraan al schuldig heb gemaakt. Op een zondagochtend in Huizinge luisterde ik naar Mannie Hovenkamp, één van de talenten die we in eigen PKN-gelederen hebben. Zij is afgestudeerd pastoraal medewerkster. Andere groeibriljanten uit eigen kweek zijn Egbert Smit en Kees Steketee, beiden predikanten (in wording). Geef hen (s)preekrecht!

Ook andere mensen kunnen laten zien dat zij een prachtige dienst in elkaar kunnen zetten. Fré Schreiber kan bijvoorbeeld in het Gronings wel het een en ander. Met bovengemiddelde capaciteiten is het preek schrijven ook voor preekleken een niet-overkomelijke klus. Net als in de sport kunnen zij trainen naar een piekprestatie. Een predikant echter, komt vaak niet aan trainen toe omdat elke zondag een wedstrijd gepreekt moet worden. Zo herinner ik me tijdens catechisatie eens de uitspraak van ds. Van Egmond dat een predikant per jaar hooguit drie goede preken maakt. In de sport is het net zo: twee, drie marathons tot het uiterste, de rest is slechts een training op gepaste afstand. Zonder tijdsdruk kan een preekleek een niveau bereiken die niet onderdoet voor een professional. Zie het als het schrijven van een column: ik kan redelijk iets schrijven, maar als ik het wekelijks moet doen, dan holt de kwaliteit achteruit. Zo heb ik een groot respect voor mensen als CAMU (Campert/Mulder) en Jan Beijert, die op zaterdag in het DvhN op het scherpst van de snede een politiek verhaal schreef. De preekleek is geen bedreiging, maar juist een toegevoegde waarde..... geef hen (s)preekrecht!

Beste kerkenraad en gemeenteleden, (want dit schrijven verschijnt natuurlijk zoals goede openheid betaamd in het kerkblad): waarom laten we onze PKN-gemeente niet voorgaan door Doekle de Boer, aangevuld met één der bovengenoemden? Het scheelt in ieder geval geld, maar ook praktische overwegingen spelen een rol. Mocht Doekle met een jaartje of vijf met emiraat gaan, dan kijken we als éénduidige PKN-gemeente verder naar de toekomst. Dit heeft een aantal voordelen: het SoW-proces is tegen die tijd allang voltooid verleden tijd. We zijn dan immers al samen verder. Het nu zolang vacant zijn van de gemeente heeft daar waarschijnlijk ook iets mee te maken.... weinig predikanten zien het als roeping om een slepend SoW-proces dat zij in hun huidige gemeente allang voltooid hebben, hier in Middelstum -waar het altijd waait- nog eens

dunnetjes over te moeten doen....

Een ander argument dat speelt, is de opmerking onderaan de aanbevelingsbrief: *'de federatie moet geen negatieve invloed hebben op de invulling van de vacature van een predikant aan Gereformeerde zijde'*. In de praktijk heeft een benoeming van een predikant van elders natuurlijk wel een negatieve uitwerking, doordat zonder het uit te spreken, aan Doekle de kille boodschap 'we zien het eigenlijk niet in u zitten' is afgegeven. Daar helpt geen gezamenlijk (start)krantje, of een picknick in domies toen tegen.

Het kerkelijk jaarthema is 'ontmoeten'. Ontmoeten is allereerst open tegen elkaar zijn. Open naar elkaar kan alleen maar als je allereerst open naar jezelf bent. Ga bij jezelf te rade waarom iets fout is gelopen en kijk in de diepste (achter)kamertjes van je infarcte hart naar je eigen aandeel daarin. Geef gemaakte fouten toe en maak daarvoor openlijk excuses. Na excuses zal de ander je de hand rijken en ook misverstanden opbiechten, pas dan is er verzoening mogelijk. Zonder verzoening is er geen verandering en zonder verandering lopen we samen op weg (dat dan weer wel) in de armen van de kerkelijke magere Hein. Ont-moeten, de vrijblijvendheid en de onverschilligheid van 'niets moet', druipt er van af. Het op z'n beloop laten en het zal mijn (ambts)tijd wel duren, is de juiste weg als we over tien-vijftien aan onze (klein)kinderen willen vertellen: 'er was eens...'

Ik hoop dat de kerk(toren) weer open mag worden. Een plek waar ieder vogeltje een veilig nestje mag vinden en daar zijn ei in kwijt kan, wat later onder gezang weer uitvliegt. Laten we de komende jaren elkaar ontmoeten, bijeenkomen, om zonder dralen gezamenlijk tot iets moois, tot bloei te komen.

Waar wachten we nog op.....!